

ENTREVISTA
amb Mª Dolores Pina
CGT-Asprodis i Discapacitat
en Marxa
pàg. 8

ANÀLISI
Al fil del baròmetre del CIS,
algunes consideracions
sobre la Vaga General
del 14-N
pàg. 4

I MÉS
El ferrocarril públic
novament en perill
pàg. 3
Un sindicalisme diferent
pàg. 5
Mobilitzacions en Agenda
pàg. 7

EN LLUITA PEL NOSTRE FUTUR
NO AL CAPITAL

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtenidorm@cgtpv.org
cgtenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpucol@telefonica.net

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

editorial

LA RETALLADA DE LES PENSIONS NO SOLS ÉS COSA DEL PP

La justa indignació amb que la gent treballadora estem rebent cadascuna de les mesures anti-socials que aplica l'actual govern del PP no pot induir-nos a oblidar que hi ha altres responsables d'aquestes polítiques, que des de governs anteriors o fins i tot des del sindicalisme servil han contribuït a engegar algunes d'aquestes greus retallades i privatitzacions.

De l'època de Felipe González ens vénen la reconversió industrial (desmantellament de drassanes, siderúrgia...), la temporalitat dels contractes i la venda a bancs i grans fortunes de les principals empreses de capital públic (Gas Natural, Transmediterrànea, Argentaria, Renfe, Endesa, SEAT, Telefónica, Repsol, Iberia, Tabacalera, etc.). La signatura dels sindicats UGT i CC.OO. no ha deixat d'estar al peu de cadascun dels grans pactes que la patronal ha anat imposant per a abaratir l'acomiadament, congelar els salaris, flexibilitzar la jornada i les condicions de treball o retallar les plantilles mitjançant els fatídics ERO.

Un dels més nefasts acords (un de punts) és el Pacte de Toledo, pel qual progressivament es va allargant la vida laboral i dificultant l'accés a una pensió digna per a milions de treballadors. Aquesta norma va ser elaborada en el parlament (a proposta de CiU i amb majoria socialista) durant

1994/95. En 1996 els dos sindicats majoritaris, la patronal i el primer govern d'Aznar signen l'Acord per a la Reforma de la Seguretat Social, que significa l'engegada de totes les recomanacions del Pacte de Toledo.

Entre altres coses, es determina que el període de càlcul de les pensions es vaja ampliant progressivament als 15 últims anys cotitzats, quan es venien usant només els dos últims. Posteriorment, un altre canvi, eleva gradualment l'edat de jubilació anticipada de 60 a 61 anys i amplia el període que s'ha de treballar cada any de la jubilació del 15% al 25%.

Però és en 2011, ja amb Zapatero en la Moncloa, quan té lloc la pitjor de les modificacions sobre el Pacte de Toledo. En eixa data, els agents socials de totes les canallades, acorden tota una bateria de retallades al dret universal a les pensions.

Es pacta el retard de l'edat de jubilació de 65 a 67 anys. Com a conseqüència de l'increment en l'edat de jubilació inclòs en la norma, aquells que isquen del mercat laboral als 67 anys hauran d'haver cotitzat 38 anys per a poder cobrar la pensió màxima, front als 35 anys que s'exigien anteriorment.

La reforma introdueix una nova ampliació progressiva del període de càlcul; ara passa gradualment de 15 a 25 anys. L'únic "avantatge" que se salva és la de mantenir en 15 anys cotitzats

l'etapa mínima per a tenir dret al 50% de la pensió.

La veritat és que costa creure que sindicalistes que no tenen empatx a dir que estan per la defensa dels drets dels treballadors, hagen sigut capaços de pactar aquestes retallades que van a reduir sensiblement les nostres pensions. I irrita molt més si recordem que els líders d'UGT i CC.OO. van arribar a defensar (encara que amb la boca xicoteta) la reducció de la jornada laboral i l'avançament de l'edat de jubilació com a fórmules per a combatre l'atur. Qui els ha vist i qui els veu!

Amb aquests antecedents, no pot sorprendre'ns que l'equip de Rajoy vulga aprofitar la por creada per la crisi per a donar un altre "tixeretazo" a les pensions, avançant la data de la seua plena aplicació que estava prevista per a 2022 (el punt d'exigir 25 anys cotitzats) o 2027 (el retard efectiu als 67 anys).

Des de CGT el que ens toca és denunciar totes aquestes retallades (i les noves que ja van insinuant) i animar a la classe treballadora a organitzar-se en sindicats que no estem al servei del poder i a presentar batalla a aquest capitalisme que prefereix destruir-nos abans que acceptar un minvament en els seus escandalosos beneficis.

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari General CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

ARGENTINA

¿Juzgar a empresarios represores?

PABLO POZZI
Historiador Movimiento Obrero

Durante los últimos ocho años se han sucedido distintos juicios a represores por violación de derechos humanos en la Argentina. En la actualidad se encuentra el curso la denominada "Megacausa La Perla", donde se juzgan 45 represores en la provincia de Córdoba. Todos los juzgados son miembros retirados de las Fuerzas Armadas y de Seguridad. Debemos señalar que no se ha juzgado a nadie en estado de actividad, y tampoco se han tratado la participación de empresarios y sindicalistas en dicha represión.

Esto último es notable ya que existe cuantiosa información, y pruebas, en torno a esta participación. Por ejemplo, Gerardo Martínez, secretario general de los obreros de la construcción, ha sido durante tres décadas miembro de los servicios de inteligencia, y Hugo Moyano, dirigente de los camioneros, fue participe de las bandas paramilitares

entre 1973 y 1977. Asimismo, la relación entre las Fuerzas Armadas y de Seguridad y empresarios en el desarrollo de la represión sobre el movimiento obrero entre 1976 y 1983, ha salido a la luz con cuantiosa documentación y testimonios. Uno de los primeros casos fue el testimonio recogido por Horacio Verbitsky al ex jefe de personal de la fábrica metalúrgica SAIAR en Quilmes. En esta declaración quedaba ampliamente demostrada la cooperación entre la empresa, el sindicato metalúrgico (UOM) y las fuerzas represivas en la desaparición de veinte obreros activistas gremiales de la fábrica, de los cuales solo tres aparecieron con vida.

Es importante destacar que la represión actuaba a través de sus delegaciones, agentes y la infiltración en todas las zonas de la provincia de Buenos Aires. En este sentido es revelador el Legajo 108, Mesa B, Carpeta "Varios", de la Dirección de Investigaciones Políticas de la Policía de Buenos Aires (DIPBA), donde

se enumera individuos que se desempeñaban como infiltrados de las Fuerzas de Seguridad en distintos establecimientos fabri-

Un informe de la Policía de Buenos Aires enumera individuos infiltrados de las Fuerzas de Seguridad en establecimientos fabriles

les. Estos individuos, consignados con nombre, apellido, rango y tarea en distintas fábricas lo hacían en connivencia con los directivos de la empresa. Más aun, en los archivos del Ministerio de Trabajo, constan informes de jefes de personal donde se señalan "subversivos" para que se tomen "las medidas pertinentes". Los mismo se puede encontrar en los archivos de la DIPBA donde se encuentran los Legajos 126, 133 y 134, Mesa B, Carpeta "Varios", con fecha del

17 de junio de 1977, titulado "Infiltración subversiva en fábricas". En estos legajos se detalla un pormenorizado informe, fábrica por fábrica, relatando listas de "subversivos". Lo detallado del informe sólo es concebible si las fuerzas represivas tuvieron acceso a los legajos laborales de los obreros consignados. Así se haría evidente la colaboración de por lo menos las jefaturas de personal de General Motors,

Mercedes Benz, Chrysler, Ford, SAFRAR, Fiat y Volkswagen.

Por último, existen una serie de acusaciones bajo consideración, entre las cuales la participación de Ford y Mercedes Benz en la represión tienen un lugar destacado. Sin embargo, a pesar de la abundancia de pruebas y de la voluntad de los fiscales a cargo, ninguno de éstos ha pasado de la etapa de "acumulación de pruebas".

PAÍS VALENCIA

El ferrocarril público novament en perill

JUAN RAMÓN FERRANDIS
SFF-CGT València

La situació actual de les empreses públiques d'aquest país és d'un deteriorament constant i lamentable. Les retallades en sanitat, educació, serveis socials, etc... estan significat un robatori al conjunt de la ciutadania, que veuen com les empreses públiques són gestionades per consorcis privats que socialitzen les pèrdues mentre privatitzen els beneficis, apimant plantilles amb ERO injusts i sobredimensionats emparats en una reforma laboral que aboca a les treballadores a perdre qualsevol dret i garantia.

Aquest variat panorama és un reflex del que ocorre també en el sector ferroviari estatal i a la Comunitat Valenciana. En aquest aspecte concret cal diferenciar entre la problemàtica ocorreguda en FGV i la de Renfe-Adif.

Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana

Fa només uns dies va finalitzar en FGV la negociació d'un acomiadament col·lectiu que afecta a 310 treballadors i treballadores, dels quals 236 corresponen a prejubilacions forçoses i 76 a baixes voluntàries i/o acomiadaments. Aquest acord ha sigut confirmat de manera incomprendible per part del col·lectiu, que a més, assumeix una rebaija del 10% del salari.

Tot aquest sacrifici és, segons la Generalitat Valenciana, per a reduir uns costos als ciutadans de 22M€, oblidant comple-

tament que fa solament uns mesos es va implantar el sistema ATO de conducció automàtica, per un cost de més de 30 M€, que teòricament serviria per a augmentar la freqüència de les circulacions, motiu totalment fals, perquè solament uns dies després es va produir una substancial disminució del servei de Metrovalencia.

Així mateix, les operacions de compra de material autopulsat en els últims temps podríem considerar-la desastrosa, ja que continuen sense prestar servei, i deteriorant-se, 22 unitats que van costar quasi 200M€.

El deteriorament de la qualitat del servei en aquesta empresa és constant, i després del nou ajust de plantilla serà més evident encara.

Renfe-Adif

En Renfe i Adif la situació també és crítica, la segregació de Mercancías-Renfe és quasi un fet, i l'ombra a l'aguait de la privatització del Sector pot consumir-se el pròxim any, mentre en Adif es destrueix ocupació diàriament, que és substituïda en ocasions per personal amb una formació minsa i que, evidentment, repercuteix en la qualitat del servei prestat a l'usuari.

A més a més, el Ministeri de Foment va anunciar el passat 27 de desembre el tancament de certes línies i serveis que deixaran, encara més si cap, les comarques valencianes més desfavorides, en una situació d'incomunicació total per ferrocarril.

Aquesta mesura suposa un greu atemptat social, mediambiental i econòmic per a les usuàries que veuen com s'afavoreixen corredors d'AVE amb inversions multimilionàries, i que són utilitzats per unes desenes de milers de viatgers amb un cert nivell adquisitiu, mentre que el tren convencional de rodalies i de mitjana i llarga distància, que transporta el 98% dels usuaris, pateix la retallada de servei, supressió de línies i tancament d'estacions, així com un increment en les tarifes del 7%, front a la reducció del 20% per a AVE.

Aquest suposat "món a l'inrevés" té una senzill explicació en la política espanyola, entenent clarament quins són les prioritats dels governants.

Les línies i serveis regionals que es veuran afectats en la Comunitat Valenciana, entre altres, seran les que uneixen: València-Conca, València-Terol i Vinaròs-Tortosa, quedant en la corda flui-

xa les línies Xàtiva-Alcoi, València-Alacant, València-Múrcia i València-Tortosa. Tot açò, evidentment, induït sota criteris economicistes i iobviant els avantatges socials i ecològiques del ferrocarril menyspreant, a més, qualsevol alternativa per a atraure usuaris.

Propostes de CGT

En aquest sentit des de CGT hem plantejat en repetides ocasions alternatives coherents a l'actual política de transports que està duent-se a terme, tant a nivell de l'estat, com de Comunitat Autònoma.

A grans traços proposem la introducció de canvis proporcionals en les inversions en ferrocarril, regint-los sempre per criteris socials i ecològics, racionalitzant el servei i fent reestructuracions més efectives, amb horaris i freqüències coherents amb les necessitats de les usuàries, millorant la qualitat del servei i de l'ocupa-

ció, fomentant el ferrocarril convencional com a vertader vertebrador del territori, front a altres mitjans de transport més agressius i devoradors de recursos.

Resulta totalment incomprendible que el manteniment d'un quilòmetre d'AVE, siga major que tot el pressupost de la línia Xàtiva-Alcoi, i que l'AVE, amb el 87% de la inversió en ferrocarril transporte al 2% dels usuaris, mentre el 13% restant, no permet un adequat manteniment de la resta de servei convencional, que transporta al 98% dels viatgers/as.

Amb tot açò, la dada demoleadora és, que amb els 93.000 M€ gastats en alta velocitat, en els últims anys, es podrien haver duplicat les vies convencionals, millorant-les sota criteris socials i ecològics a velocitats de 220 Km/h, a més, amb la resta, ens haguérem evitat les retallades en sanitat, educació, cultura i serveis socials junts.

AL FIL DEL BARÒMETRE DEL CIS

Algunes consideracions sobre la Vaga General del 14-N

RAÛL BELTRAN
CGT-Castelló

Independentment que estiguem més o menys d'acord amb els resultats d'aquesta enquesta, el baròmetre del CIS del mes de desembre ens aporta informació rellevant sobre l'última vaga general. Informació que, si bé caldria analitzar amb matisos, dona motiu a algunes reflexions.

Aquesta enquesta ens permet conèixer algunes actituds i opinions de les i els treballadors respecte a la vaga del 14-N que ens permeten interpretar, amb un poc més de fonament, una realitat social massa vegades distorsionada pels discursos del poder econòmic, polític i mediàtic. Així, veiem que front al discurs dominant estructurat sobre els fracassos de les vagues, la seua inutilitat, que només una minoria les recolza, la deslegitimació del sindicalisme (en la qual massa vegades els propis sindicats col·laboren) o les coaccions sindicals al dret al treball, podem veure una realitat que contradiu diàriament aquestes afirmacions.

En primer lloc, es va preguntar a una mostra representativa de persones majors d'edat què havien fet el dia de la vaga. Un 21'4% va respondre haver fet vaga i un 57'6% va anar a treballar. A més d'aquestes dues postures, un 4'9% declara que va voler fer vaga, però no va poder, mentre que un 2'5% van intentar anar a treballar, però no van poder (un 11'6% va declarar estar eixe dia de baixa, de vacances, dia lliure...). Cal notar que existeixen més persones que han vist impedit el seu dret a vaga que les que s'han vist privades d'anar a treballar.

A primera vista, podríem concloure (alguns mitjans de comunicació així ho han fet) que una immensa majoria de treballadors i treballadores era contrària a la vaga general del 14-N. En concret, si sumem aquells que van anar al treball amb aquells que ho van intentar, representen el 60'1%. Mentre que els qui van fer vaga més els que voldrien però no van poder sumen un 26'3% de treballadors (un poc més d'1 de cada 4). No obstant açò, aprofundir més en les dades (cosa que als tertulians, comentaristes i periodistes mercenaris no els sol agradar), ens pot ajudar a comprendre i contextualitzar millor aquesta aparença.

Així, veiem que, de les persones que van anar a treballar o van intentar fer-ho, no totes, ni molt menys, eren contràries a la vaga. De fet, 1 de cada 5 persones que van anar a treballar van declarar fer-ho per no poder permetre's la pèrdua del jornal. A més, un 14% van declarar "no poder deixar d'anar a treballar, per obligació" (desconeixem si per coaccions empresarials o per característiques del treball -cures o similars?-). També s'hauria d'excloure a les persones que van declarar com a raó ser "autònoms/empresaris" (13'2%). Finalment, hi ha un 4'5% que van anar a treballar per por de l'acomiadament i un 3'7% com a serveis mínims.

Per tant, ens trobem amb que solament un 15'8% d'ells qui van anar a treballar eren explícitament contraris a aquesta vaga, als quals cal sumar un 11'3%

Cal veure les diferències entre condició socioeconòmica i tractar d'afinar les opinions dels diferents col·lectius laborals

que es declaren contraris a tota vaga per principis i el 4'7% que es declara en desacord amb els sindicats (encara que no amb les vagues...). En total, podríem dir que 1 de cada 3 persones que van anar a treballar (o ho van intentar) van ser manifestament contraris a la celebració de la vaga. Mentre que la resta justificava la seua opció per una barreja de necessitat econòmica, por a perdre el treball o característiques específiques del seu lloc de treball, principalment.

Evidentment, en el cas d'ells qui van fer vaga són majoritaris els arguments de caràcter voluntari com el desacord amb la política de retallades (22%), protestar contra el govern (13'9%), perquè la situació està molt mal i cal tractar de solucionar-ho (14'7%) o per solidaritat entre treballadors (11%). Solament un 4% van declarar haver fet vaga per por dels piquets.

Podem afinar més en aquestes dades per a introduir la perspectiva de classe en aquesta anàlisi, ja que si ben les dades abans comentades fan referència a tota la població que treba-

lla, en aquesta població es compta amb tota l'escala jeràrquica i de qualificacions del mercat laboral: els empresaris, alts directius, personal tècnic i administratiu, obrers qualificats i no qualificats, etc. Per tant, és interessant veure les diferències entre condició socioeconòmica i tractar d'afinar una mica les opinions dels diferents col·lectius laborals.

En quant a si els treballadors i treballadores van fer vaga o no segons condició socioeconòmica, els qui més van secundar l'atur van ser els professionals i tècnics mitjans assalariats (29'5%), seguits dels obrers qualificats (27%) i personal assalariat administratiu, comercial i de serveis (22'8%). Cal dir que un 18,2% dels comerciants i autònoms sense assalariats van dir haver fet vaga, xifra que supera el 14,9% dels obrers no qualificats, el col·lectiu laboral que menys va seguir la vaga si excloem als alts funcionaris i professionals per compte propi (14%).

Fins a ací bastant clar, és evident que el sector públic (on abunden professionals i tècnics qualificats) i la gran indústria i transports, amb abundància d'obres i obreres qualificades, protagonitza el gruix de les vagues generals (representant en certa manera el sector més tradicional de la classe treballadora). En aquests sectors parlariem, segons l'enquesta, de quasi 1 de cada 3 persones. Mentre que en sectors com el comerç, l'ocupació autònoma o en general els treballs menys qualificats i precaris serien els de menor incidència (menys o bastant menys d'1 de cada 5 van fer vaga).

No obstant açò, respecte a aquests sectors laborals més en auge en les últimes dècades (sector serveis, ocupació flexible, desqualificat, precari, petita empresa, autoocupació, etc...) cal dir que la resposta a la menor incidència de l'atur la trobem en els qui van anar a treballar, ja

que ni molt menys podem explicar-ho perquè eren contraris a la vaga.

Així veiem com la por a l'acomiadament és més elevat en el personal assalariat administratiu, comercial i de serveis (9'4%) i en els obrers qualificats (7'5%). Veiem també que la incidència de "no poder o voler perdre el jornal" és més alta en el cas dels obrers qualificats i no qualificats (33%) o en el personal dels serveis (25%). O com l'argument

Els sectors amb menor incidència de vaga no és per voluntat dels treballadors, sinó per una major indefensió davant la patronal

que hem assenyalat abans que "no puc deixar d'anar a treballar, per obligació" és molt elevat en el cas dels treballadors no qualificats (28'3%). En termes generals, veiem com els arguments no voluntaris per a no fer vaga (necessitat econòmica, pressió empresarial, etc...) són més elevats entre els treballadors i treballadores més precàries, autoempleades, del sector serveis, etc..

D'altra banda, els arguments de caràcter voluntari per a no fer vaga esten menys representats en els obrers no qualificats, en aquest cas és molt baix el percentatge d'ells qui no estan d'acord amb la vaga (7%), pensen que no serveix per res (8%) o no estan d'acord amb els sindicats (1'8%). En el sector dels serveis o els obrers qualificats és més notable la presència d'ells qui no estan d'acord amb aquesta vaga o amb qualsevol altra (aproximadament 1 de cada 3 pensa així). I finalment, entre els professionals i tècnics mitjans és més elevat encara el percentatge d'ells qui són contraris a les vagues (entorn del 40%) i els qui no estan d'acord amb els sindicats (7'8%).

Aquests fets s'expliquen perquè en els sectors laborals on hi ha major nombre de vagues com hem vist, aquells que no fan vaga ho fan per motius voluntaris, mentre que en els sectors amb menor incidència de vaga no és per voluntat dels treballadors, sinó per una major indefensió davant la patronal, per major precarietat laboral, necessitat econòmica, etc...

Algunes conclusions:

- Independentment que feren vaga o no, la immensa majoria de treballadors recolza la vaga o no era manifestament contrària a ella. Solament 1 de cada 3 persones que van anar a treballar eren contràries a la vaga.

- En els sectors que va haver-hi menor èxit de la vaga, per ser en general més precaris, empreses de menor grandària, amb major control patronal i menor presència sindical, sectors hiperflexibilitzats, etc., no va ser a causa del desacord amb la mateixa, sinó a raons de pressió patronal, necessitat econòmica o por.

- Els sectors amb major presència vagues segueixen sent aquells característics de la classe obrera tradicional del segle XX: sector públic, grans empreses, indústries i transports. Evidentment, existeix major presència sindical, tradició de lluita i és més fàcil la tasca d'agitació i cohesió obrera.

- Entre els qui van fer vaga, existeix un ampli consens en els motius que, lluny de ser de caràcter particular (p. ex. Contra la reforma laboral o la pèrdua d'ocupació, etc.) adopten un caràcter estructural (contra la política del govern, les retallades, la crisi, etc.).

- Entre els qui no van fer vaga no hi ha un consens en els motius. És molt baix el desacord explícit amb els sindicats, i tenen major pes els motius econòmics o de por a l'acomiadament que els arguments contraris a la vaga.

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

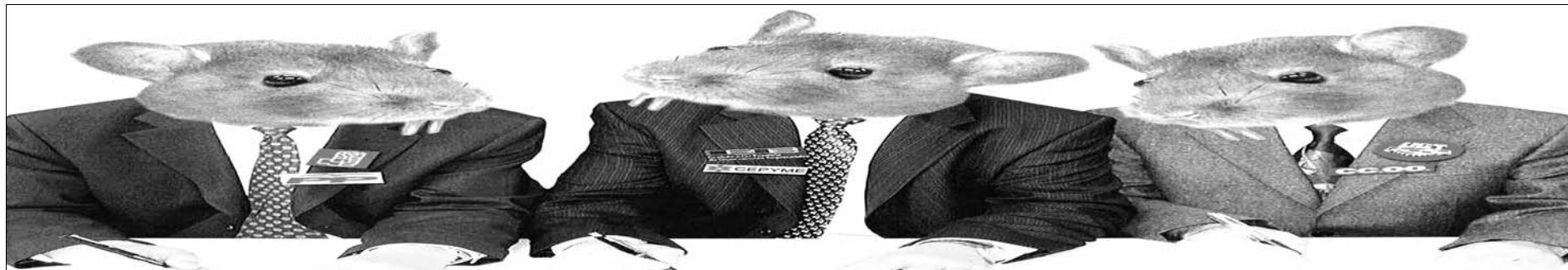
CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

TABLAS SALARIALES 2012-2013-2014 CONVENIO HOSTELERÍA VALENCIA

O cómo aplicar un convenio en beneficio exclusivo de los empresarios

Sindicato Alimentación, Comercio y Hostelería CGT Valencia

Hoy es el momento de pedirles explicaciones a los responsables sindicales que acaban de alcanzar un acuerdo lamentable para el sector. ¿Para qué se sientan a una mesa si luego no se cumple ni lo que firman? ¿Qué hay detrás del acuerdo sobre el conflicto de las tablas salariales?

Se han publicado las tablas de los años 2010, 2011 y 2012, y los dos primeros años han desaparecido de las mismas un 1,75% de subida que se había

acordado en el Convenio de Hostelería para los años del 2008 al 2011. Pero es que han acordado una subida para el año 2012 de 1,08% (el IPC ha sido 2,9% y para el año 2013 una subida del 1,18% (de cara a las tablas del año 2014, sin que se pague durante el año 2013 se aumentará un 0,58%).

Pero eso no es todo, los atrasos se pagarán a lo largo de los años 2012, 2013 y 2014.

No os preocupéis se han sentido a negociar el nuevo convenio colectivo, aunque de momento las subidas salariales ya están acordadas.

Y por el incumplimiento del convenio, ¿qué sacamos los trabajadores? ¿Han planteado alguna fórmula para controlar los excesos de jornada? ¿Han pensado en que se limite la eventualidad? ¿Han incidido en que los calendarios laborales se cumplan? Pues la respuesta es no, no y no. Simplemente no existe ninguna contrapartida que beneficie a las trabajadoras.

Para colmo, todas las que trabajéis en hoteles, balnearios, albergues, etc. vais a seguir con el problema de cobrar los atrasos, porque quieren hacer su propio convenio, y han adjuntado una impugnación al acuerdo.

En un sector en el que no existe ningún control real sobre los excesos de jornadas, muchas compañeras realizan horas extraordinarias que saben que no van a cobrar. Muchas otras tienen contratos a tiempo parcial, pero trabajando a jornada completa (y a veces hasta la cobran), en ese terreno de las horas extraordinarias a precio cero para el empresario, sin que interese un control real de los abusos empresariales, y siendo obvio que ese deterioro de las relaciones laborales solamente nos perjudica a los trabajadores (si trabajo gratis, eso quiere decir que ocupo un

puesto de trabajo –parcial o totalmente- que tenía que ocupar otra persona/además si aumenta la precariedad cada vez habrá más personas que se vean “obligadas” a abaratar su salario).

Para nosotras es evidente que simplemente no interesa controlar realmente esta situación, que los órganos que debieran hacerlo son parte del problema, y que si dejan seguir haciendo lo que les dé la gana a los empresarios (no nos confundamos los realmente culpables y beneficiarios de esta situación) el sector de la hostelería seguirá perdiendo trabajadoras y derechos.

BREUS

La Confederación General del Trabajo va convocar entre gener i febrer unes **Jornades** a nivell estatal de **Lluita contra la Banca**. A València es va celebrar una concentració sota el lema "Contra el saqueig social de la Banca, Govern i Patronal: Ni retallades, ni desnonaments, ni acomiadaments" a més de donar suport a les mobilitzacions dels treballadors de Bankia contra l'ERO massiu i salvatge que CGT rebutja. Mentre, a **Alacant**, es concentraren davant les principals sucursals de Bankia i Santander denunciant aquesta crisi/estafa.

L'Assemblea d'Aturades i Aturats de CGT-PV ja està en marxa. Va arrancar amb una reunió constituent el passat 23 de gener on es va comptar amb l'assistència de companys de La Safor, València, Castelló i altres localitats. Cal destacar que existeix una Borsa de Serveis i Autoempleo per a tots els afiliats de la CGT del País Valencià. Més info: asambleaparados@gmail.com

La Cooperativa **L'Aixada com Eixida** ofereix productes ecològics a preus sostenibles. Pots demanar el llistat i fer les comandes mitjançant el correu cooperativaaixada-comeixida@gmail.com i arreplegar la teua compra els dimecres de vesprada en la seu de CGT a València (Av. del Cid, 154).

La CGT de Castelló ha denunciat en el darrer mes tres assumptes d'extrema gravetat: per un costat l'impagament per part de la Generalitat Valenciana de la **Renta Garantitzada de Ciutadania**, la **destrucció del treball postal** en les comarques de l'interior de Castelló en incompliment de la Llei Postal i també la **violació del local sindical de CGT-Correos** en la capital de La Plana, fet que ha motivat una denúncia en els Jutjats.

CONVENI SECTOR CERÀMIC COMUNITAT VALENCIANA

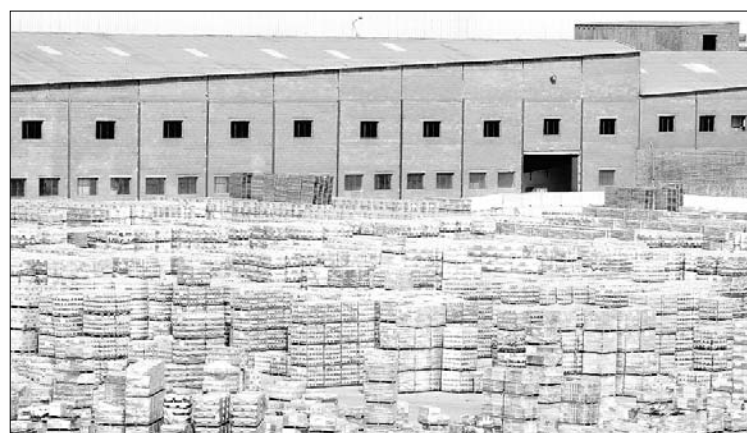
CGT diu no al preacord del conveni teuleller

Aquests darrers dies han sortit publicats els termes del preacord pactat entre els sindicats institucionals i la patronal taulellera ASCER.

El primer fracàs d'aquest futur conveni és la seua vinculació amb el cobrament dels pagaments endarrerits del 2009/2011, a més sense cap garantia de cobrament per als i les treballadores ja que la signatura d'ASCER no és cap mena de garantia d'execució d'aquests pagaments. Ens podríem trobar en la situació en la qual, després de dues sentències favorables del tribunal suprem i la signatura a la baixa del conveni, cada treballadorx haja de denunciar a l'empresa per aconseguir allò que li correspon.

En el tema de l'augment salarial (malauradament el més important per a moltes treballadores i treballadors en detriment d'altres drets) la situació no és molt millor, ja que ens volen vendre com a congelació salarial 2012/2013 allò que en realitat és un pèrdua de poder adquisitiu xifrada en el 2012 en un 2,9%, per al 2014 ens ofereixen un 1,8% sense revisió salarial, amb açò es perd en aquest conveni un dels nostres gran pilars, fet que en principi no s'havia de permetre per part de la plataforma sindical negociadora.

També perdem la ultraactivitat, si no n'hi ha signatura del conveni la llei concedeix un any i

en l'acord es parla de dos, però ara mateix el tindrem fins la signatura del proper conveni i, per tant, ho hem de valorar com una pèrdua.

Valorem positivament que la insuficient pujada salarial per al 2014 almenys no siga compensable o absorbible

A l'àmbit sindical els i les delegades de comitès d'empresa pateixen una retallada parcial de les hores sindicals que existien per sobre l'Estatut del Treballadors i se manté l'article 52 del conveni anterior que atorgava als sindicats "representatius" del sector una posició privilegiada ja que es dona crèdit horari i es protegeix els seus delegats en empreses d'entre 75 i 250 treballadores i treballadors (arribant, fins i tot, a ésser superior al d'un membre del comitè!). Casualment aquest és la menor de retallades d'aquest preacord.

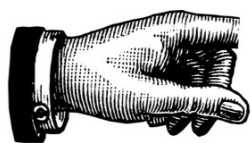
Tot açò es resumeix molt fàcilment

Durant els dos convenis anteriors arrencàrem uns increments salarials d'una mitjana del 0,52% anual per sobre l'IPC, però en aquests darrers tres anys encara ens els deuen. Ara ens ofereixen un conveni molt a la baixa a canvi de pagar el que ens correspon i retornant-lo-ho, gràcies al conveni que volen acceptar, durant el 2012-2013 i 2014.

Per tot açò la CGT demana a les i els treballadors del sector que acudisquen a les assemblees dels seus llocs de treball i als locals dels sindicats signants del preacord per manifestar la seua disconformitat i exigir una nova fulla de ruta i mobilitzacions per obtenir un conveni just per a la classe treballadora. Perquè si ningú treballa per nosaltres, ningú ens aconseguirà un conveni digne si no ens hi impliquem i participem en la negociació. **CGT-Castelló**

JORNADES CULTURALS CGT VALÈNCIA

Èxit de les XIV Jornades Llibertàries

L'ESTRATÈGIA DE LA DESOBEDIÈNCIA COL·LECTIVA

XIV JORNADES LLIBERTÀRIES CGT-VALÈNCIA
10-14 DE DESEMBRE 2012 - OCTUBRE CENTRE DE CULTURA CONTEMPORÀNIA - SANT FERRAN, 12
EXPOSICIÓN FOTOGRAFICA DESOBEDIENCIAS AL MON

Després de catorze anys valorant les nostres Jornades Llibertàries, és cada vegada més difícil trobar frases originals que defineixin de la forma més ajustada possible el que ha estat l'última edició de les mateixes. Amb dir que han sortit molt bé i que ja estem pensant

en les de 2013 hauriem complert el nostre paper. I no estarem faltant a la veritat, per descomptat.

No obstant això, sobre les XIV Jornades Llibertàries de CGT-València (celebrades en l'Octubre CCC, entre el 10 i el 14 de desembre) hem d'afegir algunes conclusions més extenses. En primer lloc, cal celebrar que no hi hagi hagut cap errada: tots els convidats han estat a la seva hora, els equips tècnics no ens han jugat cap mala passada, els horaris s'han respectat escrupolosament, la publicitat ha estat ben acollida, els fullets i cartells s'han distribuït com mai, la loteria amb la venda de la qual s'autofinancen les jornades s'ha repartit i pagat de forma diligent, etc. I no és que altres anys tots aquests aspectes no tinguessin una valoració positiva, és que en 2012 ens hem superat.

Però el realment important i el que ens permet no prendre

en compte els disgust que acumulem al llarg de l'any és el reconeixement que les jornades de CGT van aconseguir amb el temps, de tal forma que per a molta gent són una referència i un espai per a la trobada i el debat de les idees i els projectes no solament de l'anarcosindicalisme, sinó dels moviments socials. També és major la resposta de la militància de CGT en cada edició, encara que en aquest apartat encara estem lluny de poder sentir-nos satisfets: ens costa acceptar que per a molts companys i companyes l'aspecte social i cultural de la CGT no és percebut amb la nitidesa amb que s'assumeix i treballa l'estrictament sindical, encara que preferentment dins de la pròpia empresa; tot sigui dit.

En aquesta època, on el sistema capitalista està arrasant amb tots els nostres drets en el seu procés de descomposició, tant el lema de les XIV Jornades Llibertàries com els títols,

continguts i ponents de les xerrades han estat d'allò més oportú; i així s'ha posat de manifest cada dia. Reflexionar col·lectivament sobre formes de desobediència col·lectiva contra el poder és una necessitat imperiosa en aquests temps necessitats de respostes unitàries, eficaces i fins a divertides a l'ona de retallades, privatitzacions i pèrdua de drets. Fer-ho com es va fer en aquests dies de desembre des de tots els àmbits de la desafecció i conèixer l'experiència d'els qui ja són protagonistes d'aquestes resistències (treball, habitatge, consum, agricultura, salut, ensenyament, literatura, ateisme, antimilitarisme, serveis públics, joventut, memòria històrica...) va ser molt valorat per la nombrosa i fidel assistència.

I, per acabar, no podem deixar fer públic el nostre agraïment a quantes persones han fet possible que les XIV Jornades Llibertàries de CGT-Valèn-

cia s'hagin pogut realitzar de forma tan satisfactòria. Moltes gràcies a els qui vénen participant en la Comissió Organitzadora, dedicant temps i il·lusió al projecte, als ponents que busquen un buit per estar en les xerrades i als artistes que ens van cedir les obres per a les exposicions, als dissenyadors dels encertats materials de difusió, als joves de la Biblioteca Ferrer i Guàrdia per l'organització de la Festa de les Jornades Llibertàries, als músics que ens van ajudar a passar una bona estona, al personal de la sala Octubre per la seva bona disposició, als sindicats i seccions de CGT per col·laborar en la distribució de la loteria i, per sobre de tot, gràcies als centenars de persones -de la casa i de fora- que acudeixen i participen en les jornades, i sense la presència de les quals i alè aquestes trobades no tindrien cap sentit.

Antonio Pérez Collado, Secretari General CGT-PV

Joan Piñana torna al seu lloc de treball

El passat mes de desembre 2012, el TSJ de València va estimar l'auto de mesures cautelars que el sindicat CGT Correos Castelló va interposar contra la direcció de Correos, després de rebre el company i delegat Joan Piñana una **sanció disciplinària de 15 mesos de feina i sou**, iniciada el 1er de setembre 2012 fins a novembre 2013.

L'Auto paralitza la sanció i decreta la reincorporació al seu lloc de treball- Llucena, en Castelló-, fins que el dia del judici es dicte sentència. En base a les al·legacions i proves sol·licitades per la defensa de Joan, que després de 29 anys a Correos i al mateix temps ser representant de la part treballadora durant mes de vint anys, ens porta a la

reflexió de que ha sigut objecte de persecució sindical i vulneració dels seus drets laborals.

La coincidència de l'inici de l'expedient repressor contra Joan el mateix mes de les eleccions sindicals, juny del 2011, junt a la campanya de repressió a CGT en tot l'estat, més de deu militants i delegades/ats actualment sancionats de CGT Correos, les denúncies periòdiques de CGT contra el desmantellament i privatització de Correos que estem patint, la forta implicació de la secció sindical de CGT Correos Castelló en la defensa dels drets laborals i econòmics de tota la plantilla i finalment el muntatge de repressió laboral contra el company Joan amb acusacions de suposades irregulari-

tats en el servei postal, que acaba amb la greu sanció, duríssima i desproporcionada, fa pensar en que la situació actual, d'atac al sindicalisme directe, honest i combatiu, és producte de l'intent del poder capitalista d'eliminar, apartar i destruir tota lluita obrera, tota acció i veu lliure i combativa.

A data d'avui, febrer del 2013, el company Joan ja és al seu lloc de treball, ha passat quatre mesos sense treballar ni cobrar, de setembre a desembre, mes no per això ha deixat l'activitat social i sindical, tot al contrari, de vegades la repressió i la persecució sindical donen més forces i arguments per mantindre la lluita, al comprovar que les estructures del poder actual, opres-

// Agraïm la solidaritat rebuda, humana i material, aquestos quatre mesos, tant de tota la CGT com de moviments socials i gent individual //

sor, capitalista i sense escrúpols, poden ser derribades i combatudes, que la por i el silenci no ens porten a la desitjada transformació social i laboral a la que CGT aspirem, que el combat social està present en el carrer, en els centres de treball i en tota la societat, ara més que mai, que contra tota persecució i agressió dels corruptes de dalt, la gent de baix, el poble honrat i treballador plantarà cara amb unió i la solidaritat.

Volem acabar agraïment molt la solidaritat rebuda, humana i material, a q u e s t o s

quatre mesos de repressió econòmica al company, tant de tota la CGT com de moviments socials i gent individual, que ens fa vore que units podem guanyar el dret legítim al futur digne i social, tant individual com col·lectivament.

CGT Castelló

UNA VIDA DURA

DARRERAMENT HA HAGUT CERTES INFORMACIONS SOBRE ALGUN MEMBRE DE LA FAMÍLIA REIAL INVOLUCRAT, EHEM, MÉS BEN DIT CRIDAT A DECLARAR EN QUALITAT D'ACUSAT, PER MOTIU DE CERTS PRESUMPTES DELICTES...

VULL ADVERTIR A TOTS AQUELLS SUBVERSIVS, REPUBLICANS, ANARQUISTES, SEPARATISTES I MALS ESPANYOLS EN GENERAL I QUE JA VEUREM EL QUE TARDEM EN FER IL·LEGALS, QUE SOBRE LA MONARQUIA LA POSICIÓN DEL GOVERN ES TAN FERMA COM RESPECTE A LA CONSTITUCIÓN

PER AIXÒ TOTES LES BONES GENTS, MONARQUÍQUES, CATÒLÍQUES I DÒCILS, PODEN TENIR LA SEGURETAT I LA TRANQUIL·LITAT QUE EL FUTUR DE LA NOSTRA MONARQUIA PARLAMENTÀRIA ÉS BON TROS LLARG, DIÀFAN I LLIBRE DE DUBTES...

¡UUPS!
Si ANGELA MERKEL NO MANA EL CONTRARI!

La tira de FERRAN AGUT

H U M O R

Sí es pot!

Des de 2008 fins al primer semestre de 2012, s'han executat 51.856 desnonaments al País Valencià, una mitjana diària que l'any passat va arribar a l'obscuritat de 92 desallotjats per dia al nostre territori. Parlem de milers de persones que estan pagant amb la pèrdua de la seua vivenda i l'arrossegament d'un deute perpetu, però també amb la seua salut, conflictes familiars i malsons els desmans i l'enriquiment il·legítim de la banca. I el que és més greu i intolerable en una societat teòricament democràtica, és que està sent perpetrat amb la connivència i complicitat de l'Estat, que, a més a més, premia la irresponsabilitat bancària amb els nostres diners.

Han transcorregut quasi dos anys des de que en abril de 2011 constituïrem a València la PAH-Plataforma d'Afectades per les Hipoteques, un temps que hem dedicat a construir un espai d'encontre, suport mutu i solidaritat on les persones en procés de desnonament tenen l'oportunitat de transformar la ràbia, la impotència i l'individualisme estèril en organització i acció col·lectiva contra l'abús del capital.

Des d'aleshores hem travessat un procés llarg amb pluralitat d'accions, des de la desobediència civil dels "stop desnonaments" o ocupacions simbòliques d'entitats financeres, a impulsar diferents tipus de mocions en decenes d'ajuntaments en suport a les mesures de mínims que proposem des de la PAH. Hem aconseguit moltíssimes dacions en pagament, lloguers socials, ens hem reunit amb òrgans judicials i hem visitat serveis socials i jutjats, en aras de trobar eixides dignes per a la població en situació de major vulnerabilitat front l'opressió d'un estat neoliberal. Hem fet un munt de xerrades i hem estès el moviment pel país, però també arreu de l'Estat; hem teixit xarxes amb el 15M, grups socials, sindicals i polítics, buscant complicitat i recolzament en la nostra lluita pel dret a l'habitatge.

El poder judicial, la relatora per un habitatge digne de l'ONU, i fins el Tribunal de Justícia de la Unió Europea han qüestionat el sistema de desallotjats de l'Estat Espanyol, o l'han denunciat com vulnerador dels Drets Humans.

Finalment, estem a punt de concloure la campanya de la Iniciativa Legislativa Popular, l'única via de participació democràtica directa que el sistema posa a l'abast de la ciutadania, però que com trets igníficats de la nostra famèlica democràcia, no té caràcter vinculant. Tot i això, el 24 de gener hem lliurat més d'un milió de signatures al Congrés dels Diputats exigint una modificació en l'anòmala i injusta legislació hipotecària per a que es regule la dació en pagament retroactiva, el lloguer social i la paralització dels desnonaments, una proposta de mínims per posar fre a l'alarma habitacional que estem vivint i, a partir d'aquí, començar a articular les bases per conquerir el dret a l'habitatge a l'Estat Espanyol.

És també la fi d'un procés que culminarem amb una mobilització en tot l'Estat el proper 16 de febrer, exigint l'aprovació de la ILP. Així, haurem esgotat totes les vies legals que el sistema posa a l'abast de la ciutadania, i, per tant, si el Partit Popular no tramita el canvi de llei, ens sentirem plenament legitimades per elevar el tó de les accions i assenyalar directament a tots i cadascun dels culpables del genocidi financer i per no permetre que es siga desnonant mentre hi ha vivendes buides complint una funció totalment antisocial.

Si volen posar a prova la resistència i capacitat de lluita social ningunejant la voluntat popular ens trobaran per tot arreu. Hi ha moltíssimes vides en lloc, i les solucions estan damunt la taula fa temps, tan sols és qüestió de voluntat política.

Vos esperem en la mani del 16 de febrer! Perquè si ens juntem, prompte assolirem una important i necessària victòria de tota la societat civil! Sí es pot! **PAH València** (<http://www.afectadesperhipotecavalencia.org>)

XERRADA-DEBAT A GANDIA

La situació dels serveis públics al País Valencià, com lluitem per defensar-los?

Es va celebrar a Gandia un debat al voltant de la situació dels serveis públics que va comptar amb la participació del company Gregorio Temprado, del SAP-CGTPV, i que va aplegar un bon nombre de militants i simpatitzants.

Gregori va obrir l'acte introduint el tema de les retallades, explicant que són dictades pel capitalisme a nivell global i aplicades per governants tant de dretes com "d'esquerres" amb uns objectius clars: carregar les pèrdues en les classes populars mitjançant polítiques antisocials i aprofitar la por provocada per la crisi per regular el mercat laboral al seu favor. Quant als serveis públics, es tracta de retallar els pressupostos per deteriorar-los i crear-ne una opinió favorable a la privatització. Intenten inculcar la idea que són la causa del dèficit, quan els vertaders culpables són la banca, el frau fiscal i el balafament dels recursos públics dut a terme en els darrers anys. Els serveis públics no són ruïnosa, ruïnós és el capitalisme.

La xerrada va continuar amb un repàs a les mobilitzacions i els processos d'autoorganització esdevinguts d'ençà del començament de la crisi i amb la identificació dels diferents problemes amb què es troba el sindicat, com ara la negociació a la baixa de les condicions de treball,

la fragmentació de les lluites i la falta de consciència dels sindicats oficials de què no tornarem a la situació anterior, sinó que allò que se'ns planteja és un canvi de model. Per acabar, el company Gregori va remarcar la importància de dos temes concrets. El primer és el del deute públic, sent necessària la realització d'una auditoria pública per discriminar aquella part que és legítima de la il·legítima. L'altre és la clara necessitat de confluència de les diferents lluites sectorials.

Al debat posterior va quedar clar que hem de concienciar-nos que els serveis públics no han de ser de l'estat ni dels funcionaris, sinó que són nostres i que és necessària la implicació dels usuaris també en la seua gestió. Quant a les estratègies, hem de ser conscients que no hi ha una solució única ni resultats immediats, però que hi ha un model i un camí que és el de la participació i l'organització des de la base. El canvi individual és imprescindible per prendre consciència i empoderar-nos i és molt important plantejar objectius concrets i no perdre'ls de vista.

La jornada va finalitzar amb un dinar de companyonia en la seu del sindicat on continuarem intercanviant impressions en un to més distès. **CGT-La Safor**

EN AGENDA

CONCENTRACIÓ DENÚNCIA DELS ABUSOS DE LES ETT SOBRE ELS TREBALLADORS DE L'AGRICULTURA.

15 de febrer a les 18h front a l'Empresa de Treball Temporal IMAN a Gandia (C/ Sant Pere nº68).

ANIVERSARI DE LA PRIMAVERA VALENCIANA.

15 de febrer a les 18h Manifestació des de la Plaça Sant Agustí de València.

JORNADA ESTATAL DE MOBILITZACIÓ CONTRA ELS DESNONAMENTS.

16 de febrer Manifestacions convocades per les PAH en les principals ciutats. +info: <http://afectadosporlahipoteca.com/manifestacion-16f/>

ASSEMBLEA D'ATURADES.

20 de febrer a les 11h en la sala "Salvador Seguí" seu CGT a València.

MAREA CIUDADANA CONTRA EL GOLPE DE LOS MERCADOS.

23 de febrer Manifestacions en les principals ciutats. +info: <http://mareaciudadana.blogspot.com/es/>

RECOLZAMENT DE TOTA LA CGT A LA MANIFESTACIÓ EN ANDALUSIA.

El 28

de febrer Manifestació a Sevilla contra els ERO, l'atur i les retallades.

PLE EXTRAORDINARI CGT-PV I MÚRCIA.

1 de març a les 10h30 en la seu de CGT a València (Av. del Cid, 154)

DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA.

8 de març. La CGT es mobilitzarà sota el lema Llibertat, Igualtat i Sororitat.

PROTESTES CONTRA EL NOU "PENSIÓNAZO".

La CGT es manifestarà en totes les ciutats on tenim seus al dia següent que el Govern anuncie la nova retallada de les pensions. Defensem el sistema públic de pensions!

CAMPANYA CONTRA L'ATUR, OCUPA L'EMPRESA, AUTOGESTIÓ.

Campanya de propostes de solucions a l'atur.

JORNADA DE MOBILITZACIÓ EUROPEA.

16 de març Contra la Unió Europea del Capital, el pagament del deute, contra la Banca...

Totes les convocatòries en www.cgtpv.org

por Farnes

Cuentos libertarios

Quando éramos punks

Éramos jóvenes, incluso demasiado jóvenes. Muchas hormonas revueltas al mismo tiempo. Una de ellas, la testosterona, llegaba a tal nivel que, a veces, rebosaba y se nos salía mojando todo lo que rozábamos. No gustaban nada estos desbordamientos a la sociedad y así lo denunciaban en los periódicos. Cada vez que se juntaban juventud, testosterona y convicciones políticas la hormona corría tan espesa que llegaba fácilmente a incendiarse por combustión espontánea. Luego en la prensa se leía lo de siempre: violencia juvenil sin sentido asola el casco antiguo y gracias a la rápida intervención policial la cosa no fue a mayores. Eso sí, en los periódicos de derechas sus hormonales cachorros siempre eran defendidos aunque se criticara su actitud rebelde. Siempre los envidié. Nosotras en el mejor de los casos no pasábamos de tribu leyeras el periódico que leyeras.

Hoz

Corte maestro sobre la superficie. Poco a poco, gota sobre gota, año tras año, caudal a caudal, siglo tras siglo. Lengua afilada que raja hasta las entrañas de la piedra más dura. Escarba hacia un lado, deposita en el otro, fango arenoso que secado al sol se cubrirá de hierbas, y flores, y hasta con arbustos silvestres, que se llenarán de ricos frutos del bosque, una vez germinen sus nómadas semillas. Y tajo tras tajo milenario aparece allí, al fondo, el verde esmeralda. Ese color verde de tu afilada hoja. Hoja de hoz. Hoz del Júcar.

Y mirando desde aquí arriba tu profunda hendidura ya quisiera yo, ya quisiera, que miles de hoces rasgaran la rocosa extensión del egocentrismo humano creando surcos y surcos de libertad profunda para que en sus orillas crecieran hierbas, y flores, y hasta frutos del bosque sobre el sedimento arrastrado de aquel primitivo egoísmo abierto en canal.

Si vols col·laborar amb:

NOTÍCIA
Confederal

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Mª Dolores Pina, treballadora i delegada de CGT en Asprodis

“Al sistema capitalista l'importen ben poc les persones”

Va nàixer a Monòver en 1974. Després de cursar l'educació bàsica en un col·legi de monges de la seua localitat (mal record), inicia estudis de Belles arts a València, que compagina amb diversos treballs de voluntariat social, fins que, decebuda amb el model assistencialista i burgès, abandona la idea de ser professora i resitua els seus passos laborals amb col·lectius socials marginals. Entra a formar part l'any 2007 de la plantilla d'Asprodis d'Elda, i batalla per la reorganització de l'acció sindical en el seu

centre de treball. Davant els reptes que la mal anomenada crisi estava imposant als serveis socials, en 2010 s'afilia a CGT, conscient de la necessitat d'ampliar la lluita. Després de ser desbancada CCOO de l'organigrama sindical, desenvolupa una intensa labor en Asprodis i per extensió, en el sector de la discapacitat. En peus de guerra, Pina col·labora en diferents blogs de caràcter sindical (La Cigarra del Vinalopó), històric (Alacant Obrera) i feminista (Mujeres sin Bozal).

Explica'ns què és Asprodis. Com funciona?

Asprodis és una associació sense ànim de lucre que atén a persones amb discapacitat intel·lectual d'Elda i comarca. Depenia econòmicament dels concerts que té signats amb Conselleria de Benestar Social per a la Residència i Centre de Dia i d'altra banda de subvencions de la mateixa Conselleria per al Centre Ocupacional, Habitatge Tutelat i Atenció primària. Ara ja no hi ha concerts i les subvencions no es paguen...

Des del teu rol professional, què significa treballar amb persones amb discapacitat?

Treballar al costat de persones, així de senzill, tenir la sort d'aprendre més del que puga ensenyar.

A quins problemes us enfrenteu en aquest moment?

Tenim diversos fronts oberts: la retallada lineal del 9% als centres, la inexistència d'un calendari de pagaments, els reiterats endarreriments en aquests i la diversitat de "interlocutors" amb interessos variats en les taules de negociació que afecten al sector. A nivell intern ens trobem davant la gran disjuntiva del què fer i com? No cal oblidar que estem davant un sector xicotet que no té precisament una tradició de lluita, amb pànic de mostrar-se contudent en les seues accions, de fer soroll per por de perdre eixa caritat que creu rebre en forma de subvencions quan el rebut és a canvi d'oferir qualitat en uns serveis que l'administració no ha contemplat com cosa seua, que ni fa ni deixa de fer, perquè com diu un company de secció sindical "hem tingut amb la gent de fora la mateixa paciència que tenim amb els nostres. I ara ens han llevat la paciència d'una bufetada i no sabem què fer, perquè mai ens havia passat, i estem mirant al voltant amb cara d'idiotes sense saber ben què fer, però si ens fixem, estem envoltats de gent amb cara d'idiota mirant al voltant, amb la marca d'una bufetada en la seua paciència." Eixa bufetada s'ha convertit d'un temps a ara en una gran hostia que malgrat que alguns veníem vaticinant-la, no ha deixat de sorprendre a la majoria d'associacions i treballadores fins al punt d'anul·lar la seua capacitat a l'hora de prendre determinacions.

Estem davant una situació d'asfíxia real amb la retallada lineal proposada del 9% que ataca la supervivència d'uns serveis de qualitat en l'atenció a les persones amb discapacitat. Parlem d'associacions sense ànim de lucre que no "produeixen" i el principal problema a dia d'avui com ja sabem, és que en el sistema que vivim les persones importen ben poc i les administracions valencianes segueixen reafirmant-se en la seua política d'enfortir els beneficis d'uns pocs mutilant la gestió dels centres més xicotets i/o pobres amb la condescendència de la majoria d'associacions, federacions, patronals que han entrat al drap.

Però no solament l'administració és culpable d'aquesta situació, mentre les associacions deixaven passar el temps tot esperant

Pina ha participat en les Marxes de la Discapacitat

solucions miraculoses, els treballadors no feien molt més, era més còmode i "just" confiar que la patronal vindria en forma de corser blanc a solucionar-los la seua papereta. Una patronal lluitant pels drets dels treballadors?... Clar!, tenim tants exemples en la història. Però, i els xavals...? Qui ha de dir el que necessiten i el que no? No cal oblidar que ens trobem davant el desmantellament dels Serveis Socials, fet que repercuteix directament en la qualitat de vida d'aquestes persones amb les quals treballarem, convivim, volem i som volguts.

En què consisteix l'acció sindical de la CGT davant aquesta situació i com era anteriorment?

Ens presentem a les eleccions sindicals per a lluitar per i amb els companys, no per a posar-nos al servei de la junta, patronal o del sistema corrupte que ens fa xantatge en forma de llistes negres del PP que ens impedeixen denunciar la nostra situació de desemparament per part de l'administració i/o de l'eficient patronal FEAD, del CERMI, COPAVA... i amb açò no és que vulga dir res.... Però imagina, la presidenta de la nostra Associació pensava que la funció del Comitè d'empresa, per cridar-se així aquest, els pertanyia com a empresa. Tan al·lucinant com a cert.

Fins llavors, el comitè d'empresa havia estat format exclusivament per delegats de CCOO. Des de llavors no hem cessat en l'obstinació de portar la lluita endavant des de l'acció directa com a tal i la llibertat sindical.

La lluita que heu emprès, "Discapacitat en marxa", com ha transformat la relació entre treballadors, usuaris i familiars? I quant a la resposta de les institucions i l'administració, podríem dir que s'han llevat la careta amb aquesta crisi?

No solament les administracions s'han llevat la careta. La situació que s'està vivint

ha servit perquè les pròpies associacions mostren el que són i el que poden arribar a ser. Mentre alguns treballadors estem teixint xarxes, algunes d'aquestes boicotejades pels propis treballadors, tot cal dir-ho, les associacions són incapaces de solidaritzar-se entre elles, i menys encara amb els seus propis treballadors, que són, al cap i a la fi, els que estan sustentant el sector a costa de seguir treballant sense cobrar fins i tot de la seua pròpia salut. Hem de ser conscients, sobretot eixos treballadors que no estan conscienciats ni mobilitzats a l'espera que les patronals lluiten per ells, que encara que parlem sempre de sector, aquest, realment com tal no existeix. Malgrat que puga semblar que algunes associacions facen pinya amb els treballadors i usuaris açò no és més que una situació conjuntural, quan canvien les condicions es "perden" dins d'aquesta lluita social. En el moment que reben diners ja no recolzen ni continuen lluitant, es despenegen. Si fórem sector, mentre una sola associació tinguera problemes d'impagaments o es vera amenaçada la seua continuïtat a causa de la negligència i desemparament per part de les administracions públiques, les altres associacions seguirien lluitant. Dir també que aquesta associacions, degut en part a no gaire bones gestions i per una altra als interessos que han anat generant a causa dels impagaments reiterats de Conselleria han de destinar els diners que reben, tard i malament, per a pagar les pòlisses contretes amb els bancs en comptes de pagar les nòmines, com sempre, els diners públics acaben en mans de la banca privada.

Aquestes associacions, federacions i/o patronals, com deia, van a la recerca de petites promeses que salven el seu propi cul i es desmobilitzen una vegada aconseguit l'objectiu de tenir la seua casa mig agrada, sense pensar en la situació d'un recurs

d'alguna veïna associació al que probablement acabaran passant els seus propis xavals.

És tot relativament senzill, com a Administració fa creure a les Associacions que cadascuna d'elles és la primera en l'ordre de prioritats de pagament, tot seguit, com a associació, i per a no perdre eixe "privilegi" que ens ha dit l'administració que ens ha sigut concedit per obra i gràcia de déu, li dic als familiars i als meus treballadors que no es moguen o ens posen els últims de la llista... i és ací quan els treballadors comencem a dividir-nos, els corporativistes versus els mal anomenats "radikales", que ho som solament pel fet de prendre una actitud activa en la transformació d'un sistema que ens ofega i rebel·lar-nos davant els vertaders radicals que no són uns altres que els que ens governen des de les institucions públiques i per què no dir-ho, els treballadors que consenteixen el que està ocorrent per por de "contrariar" a les seues juntes, directors i altres éssers interessats a desmantellar qualsevol tipus de protesta.

Qui gana amb el "divideix i vençràs"?... Tots coneixem la resposta, però hem d'engolir-nos-les doblades per a evitar aquesta divisió? Tinguem-ho clar, ni FEAD, ni el CERMI, COPAVA, FEAPS... està del costat del treballador, però el treballador prefereix ignorar açò.

Quines penses que són les claus per a dur a terme una lluita soci sindical efectiva?

Abans de res, prendre consciència de classe. Som part d'una classe i hem d'unir-nos per a plantejar la lluita. És necessari comprendre que solament hi ha un camí, el de la dignitat i la lluita i si no ho veiem clar i prenem altres direccions en la lluita sindical entrarem al drap d'un sistema corrupte que l'única cosa que pretén aportar és un model de déficit en el qual l'exclusió social regne a pler. Crec que és necessari "unir" també les diferents lluites: sanitat, educació, stop desnonaments, diferents col·lectius socials..., i construir una organització des de baix, fer treball de base, de conscienciació, dirigir-nos als que som com nosaltres. Si no es dona eixa unitat a l'hora de posar fre als atacs que estem patint, aquests no frenaran i menys encara pararan.

El problema és que malgrat que ha augmentat la conscienciació dins de l'antany silencios sector social no ho ha fet al ritme dels atacs que rebem. Ens trobem, doncs davant la necessitat d'un treball de conscienciació i unitat, saber organitzar-nos centre per centre i entre centres. Hem d'establir plans d'acció, de lluita i tenir clar contra qui anem, no solament les administracions públiques, també han de ser-ho les patronals i federacions que ens abandonen i venen, canviar la relació de forces. Suppose que tot açò podria resumir-se en Actitud i Consciència i visibilitzar aquestes a través de l'acció bàsicament.